

Romano „Paskutinė naktis Londone“ autorė

KAREN WHITE

Sugrįžimas
namo

TYTO ALBA

K A R E N W H I T E

Sugrįžimas namo

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Aistė Skirmantienė

VILNIUS 2022

Karen WHITE
FALLING HOME
New American Library,
New York, 2010

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Harley House Books, LLC, 2002, 2010

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition was published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© Nina Masic / Trevillion Images, viršelio nuotrauka

© Aistė Skirmantienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022

© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-712-1

1 skyrius

Kesė dar sapnavo. Seniai prabėgusius metus: basakojės vasaras, nubrozdingtus kelius ir naminius persikų ledus, varvančius per smakrą ir sulipinančius pirštus. Teta Liusinda skambtelėjo varpeliu, kviesdama vakarienės, ir Kesė su Harieta lenktyniaudamos pasileido pro pavėsinę link kiemo verandos, saulės išbučiuotomis kojomis švytuodamos po baltomis vasarinėmis suknelėmis. Varpelis sapne tilindžiavo, regis, taip tikroviškai, kad Kesė manė galinti paliesti šaltą žalvarį ir jį nutildyti.

Tačiau pirštais prisilietė prie Endrius rankos ir pajuto jo odos šilumą, tad krūptelėjusi nubudo, o vasaros žolės ir tetos Liusindos levandų kvėpalų aromatai liko tvyroti kažkur giliai atminty. Vis dėlto skambesys nenutilo ir kėlė Kesei baimę.

Sulaikiusi kvapą ji žvilgtelėjo į šviečiančius laikrodžio skaičius, klausydama si tebečirškiančio telefono. Trečią valandą nakties atkeliauja tik blogos naujienos. Apie gimimą ir sužadėtuves visada pranešama ryškioje dienos šviesoje. O blogos žinios pasiekia naktį, tarsi saulė jau gedėtų.

Pasimuistęs Endrius apsisvertė ant kito šono, nosisukdamas nuo jos. Pakilusi iš lovos, Kesė nusvirduliavo per užtamsintą miegamąjį į svetainę, kad jo nepažadintų. Į kėdę užsigavusi mažąjį kojos pirštelį nusikeikė, išsprūdę žodžiai vieninteliai dar priminė jos kilmę.

– Velniai rautų! – sumurmėjo ji, nes siekdama telefono numetė jį nuo stalo. Sugrabaliojusi jį ant grindų, galiausiai prispaudė prie ausies. – Alio?

Po trumpos pauzės pasigirdo:

– Sveika, Kese. Tai aš. Harieta.

Kesei apmirė širdis, ir ji stipriau sugniaužė ragelį.

– Harieta, – tarė, bet balsas net jos pačios ausims nuskambėjo įtemptai ir neužtikrintai. – Kaip laikaisi?

Žodžiai buvo tokie netinkami ir lėkšti, kad vos ištarusi norėjo juos nuryti. Trečią valandą nakties po beveik penkiolikos metų tylos skambina sesuo, su kuria nepalaikė ryšių, o ji klausia, kaip ši laikosi, ir dar taip, lyg teirautųsi kolegės, ar pageidautų cukraus į kavą.

– Tėvelis. Jis miršta.

Tamsoje už Kesės lango sukaukė sirena. Ji ištiesė ranką per stalą ir užsidegė lempą.

– Kas nutiko? – blausioje šviesioje ant kairės rankos sužaižaravo senovinio platininio žiedo briliantas. Atėjęs šalia atsisėdo Endrius, klausiamai suraukęs kaktą. Kesė ranka uždengė ragelį ir vien lūpomis paaiškino: *Mano sesuo*.

– Lukterk sekundėlę, – pasigirdus kūdikio verksmui Harieta padėjo į šoną ragelį. Turbūt Amanda, Harietos mažiausioji. Iš tėvo atsiųstų nuotraukų Kesė pažinojo kiekvieną jos vaiką. Jų penketas – tolygiai pasiskirstę per penkiolika santuokos metų. Kiekvienas tėvo pranešimas apie naujagimį nulupęs šašus atverdavo ir vėl priversdavo kraujuoti senas Kesės žaizdas.

Harieta grįžo.

– Atsiprašau, mažylė visą dieną nerami.

Kesė nurijo seiles.

– Kas nutiko tėčiui?

Harietos balsas skambėjo taip, tarsi būtų ašarojusi.

– Jį ištiko širdies smūgis. Per kasmetinę medicininę apžiūrą,

todėl kaip tik buvo ligoninėje, ir juo iš karto pasirūpino. Nema-
nėme, kad taip blogai, bet jis tvirtina mirštąs. O juk žinai, kad
jis visada sako, kaip yra. Dabar jis ligoninėje, bet nori, kad rytoj
parsivežtume namo. Tai jo mintis buvo paskambinti tau tuoj pat,
vidurnaktį. Tikina, kad tik tuomet nusiraminsi, kai abi jo mergai-
tės bus šalia. Jis nori, kad grįžtum namo.

Kesė nieko neatsakė, tik girdėjo, kaip suniurzgus mažylei ra-
gelis vėl buvo padėtas. Žvilgtelėjo į Endrių, atrėmusį galvą į sofos
atkalnę ir užsimerkusį. Žvilgsnis nuklydo per apartamento, kurį
jiedu nusipirko Aukštutiniame Vest Saide kaip sužadėtuvių dova-
ną vienas kitam, svetainę. Niekas vėsioje, ryškių kontūrų erdvėje
su juoda ir balta šachmatų lentos spalvomis ir aštriais kampais
nepriminė seno namo, kuriame ji užaugo. Namo su sūpuoklėmis
verandoje, senais ažuolais prie kelio ir tinklinėmis durimis. Visai
kaip moteris, kokia ji tapo, nebepriminė dvidešimtmetės mergi-
nos, kuri prieš penkiolika metų nė neatsigręždama paliko mažą
Voltono miestelį Džordžijoje.

Tada žemu ir skambiu balsu prabilo vyras.

– Kесе? Tai Džo.

Ji nusigręžė, bandydama sutelkti dėmesį į abstraktų spalvų
pliūpsnį paveiksle už sofos ir norėdama užgniaužti prisimini-
mus, kuriuos atgaivino jo balsas. Prisiminimus apie mėnesėtas
naktis ir serenadas griežiančius žiogus pavėsinėje už seno namo,
apie tetos Liusindos gardenijas, nuleipusias nuo karščio, sklei-
džiančias viliojantį aromata.

– Kесе? Ar girdi?

– Taip, – balsas virptelėjo, todėl ji pakartojo, šįkart tvirčiau. –
Taip. Girdžiu.

Endrius atsisėdęs paėmė jai už rankos, jo akys buvo budrios.

Džo vėl prabilo:

– Grįši namo?

Ragelis slystelėjo suprakaitavusiame delne. Darbe ji nuolat bendrauja su nepatenkintais klientais, tokia jau kasdienė duona reklamos agentūroje, tačiau niekas niekada jos taip nesutrikdė, kaip dabar Džo balsas ir paprasčiausia mintis grįžti ten, kur prisiekė daugiau nebekelti kojos.

– Aš namie, – atkirto ji įžūliai.

– Žinai, apie ką aš, Kese. – Ji vos girdėjo, nes jis kalbėjo itin tyliai. – Harietai dabar tavęs reikia. Numanau, kad tiek pat, kiek ir tau jos. Tavo tėtis miršta ir nori, kad jo mergaitės būtų šalia.

Ji nužvelgė Endrių, mūvintį vien boksikes, blyškiaodį lemos šviesoje. Ji įsistebeilijo į jo raumeningą krūtinę pirštais tebejausdama kiekvieną jos iškilumą. Kesė dirbo Endriui Volesui penkerius metus, trejus buvo jo meilužė, o vienus – sužadėtinė. Kaip ir ji, jis atsikėlė į Niujorką, tik iš Niuport Bičo Kalifornijoje.

Kesė siektelėjo jo rankos, padėtos ant šlaunies. Krūptelėjęs jis išsibudino ir klausiamai pažvelgė jai į akis. Ji suspaudė jo pirštus, jausdama jūdviejų ryšį, sąsają, leidusią laikyti juos laukinėmis šilumamėgėmis gėlėmis, išrautomis atogrąžose ir persodintomis įmantriai suformuotame sode. Jie suprato vienas kitą, dalijosi tokia pačia aistra savo darbui ir niekada nesikalbėjo apie tai, kaip labai nutolo nuo savo namų.

Kesė smarkiai sumirksėjo.

– Atvyksiu. Dėl tėčio.

Džo atsiduso į ragelį.

– Kad ir kiek tai pareikalaus iš tavęs, Kese, tik kuo greičiau parsirask.

Kesė išgirdo šnabždesį kitame linijos gale; tada vėl prakalbo Harieta:

– Pranešk man, kada atskrisi, ir aš tave pasitiksiu.

– Ne, – pernelyg staigiai atsakė Kesė. Ji nebuvo pasirengusi viena su Harieta važiuoti automobiliu visą valandą. – Noriu

pasakyti, kad pati atvairuosiu. Man ten reikės automobilio, ir... Turiu šiek tiek pagalvoti. Jei išvyksiu dabar pat, rytoj vakare gal jau pasirodysiu.

– Būk atsargi: keliai nėra saugūs vienai važiuoti.

– Liaukis, Harieta. Aš galiu savimi pasirūpinti.

Harieta atsiduso į ragelį.

– Žinau, Kесе. Kaip visada.

Kesė šiek tiek lukterėjo ir tarė:

– Pasakyk tėčiui... pasakyk jam, kad atvažiuoju.

Jos atsisveikino, o Kesė, padėjusi telefono ragelį, ilgai žiūrėjo į vieną tašką. Galiausiai Endrius šalimais pasimuistė, tad ji atitraukė ranką.

– Turiu grįžti į Voltoną. Tėtis serga ir nori, kad būčiau šalia. Jis miršta.

Endrius pažvelgė į savo kruopščiai sutvarkytas rankas ir giliai įkvėpė.

– Apgailestauju, – jis pakėlė akis: – Norėčiau vykti kartu su tavimi, bet dabar iškart negaliu.

Kesė ramiai į jį pažvelgė.

– Žinau. Viskas gerai – manau, šiaip ar taip tau geriau pasilikti. Voltonas – ne tavo miestas. Po penkių minučių šauktum, kad reikia išvažiuoti.

Jis kietai suspaudė lūpas.

– Ne dėl to. Tiesiog vienam iš mūsų reikia pasilikti prižiūrėti verslą. Kitą mėnesį numatyta „BankNorth“ kampanija, ir reikia dar daug ką nuveikti. Bet tu gali būti ten tiek, kiek manai esant būtina.

Ji palietė jo petį.

– Tikrai, Endriau. Nesiteisink. Aš suprantu. Ir ačiū.

Jis linktelėjo ir nusuko akis.

Kesė pasitrynė veidą, stengdamasi nubraukti senus vaizdus.

– Taip sunku patikėti. Juk praėjusį sekmadienį kalbėjausi su juo telefonu. Jis dar kartą man priminė, kad laikas grįžti namo, – šyptelėjo tamsai už lango. – Pasakė keisčiausią dalyką.

Endrius išjungė lempą, tada atsistojo ir prisitraukęs ją apkabino.

– Ką gi šįkart?

Kesė prigludo prie minkšto įlinkio po raktikauliu ir suraukė nosį nuo išsivadėjusio odekolono kvapo.

– Kad Džordžijos purvas visada laikysis prilipęs prie mano batų padų, kad ir kiek iškalbos pamokų imčiau.

Endrius tyliai prunkštelėjo:

– Senasis teisėjas niekada nepasiduoda stengdamasis įrodyti savo tiesą, ar ne?

Kesė krestelėjo galvą.

– Taip, nepasiduoda, – užsimerkė, žinodama, kad jos itališki bateliai visiškai neatsparūs lipniam raudonajam Džordžijos moliui.

Jiedu stovėjo apsikabinę priešais didžiulį langą. Nenutrūkstamas eismas gatvėje pulsavo ir judėjo it elektroninė gyvatė, varoma miesto energijos. Kesė kilstelėjo smakrą ir pažvelgė į mirguliuojančią miesto panoramą, gremėzdiskus aplinkinių pastatų kontūrus, it mėlynės savo atminty.

Nesąmoningai pakėlė ranką prie trapios auksinės grandinėlės ant kaklo ir pirštais suėmė keturis mažus ant jos kabančius karulius. Auksas buvo vėsus, bet ją ramino kaip ir daugybę kartų nuo tada, kai motina juos padovanojo.

Endrius balsas nuskambėjo dusliai.

– Tu nerviniesi.

Kesė pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

– Ne. Kodėl taip manai?

– Nes visada žaidi su vėriniu, kai nerimauji. Tai vienintelis erzinantis tavo įprotis.

Ji atšlijo.

– Aš nesinervinu. Tik... susimąščiau.

Kesė nuleido ranką, o Endrius pasilenkė pabučiuoti jai į kaklą, jo šiltos lūpos prigludo prie odos. Paskui pakėlė galvą.

– Kaip manai, ar ilgai būsi išvykusi?

Jo balse ji pajuto irzulį.

– Nežinau, Endriau. Turbūt kol tėvui manęs reikės.

Jis pirštais perbraukė sau per pašviesintus plaukus.

– Atleisk; nenorėjau pasirodyti beširdis. Būk tiek, kiek tau reikės, – pakartojo tarsi stengdamasis abu įtikinti, kad būtent taip ir mano. Tada vos šyptelėjo. – Ir atmink: pakaks tik paskambinti, jei ko prireiks.

Padėjusi rankas jam ant krūtinės, Kesė įdėmiai į jį pažvelgė.

– Tiesą sakant, kai ko reikia. Vairuosiu pati. Taigi galvoju, ar negalėčiau pasiskolinti tavo automobilio.

Lauko žibintų šviesoje ji išvydo jo akyse dvejonę.

Jis nuleido rankas nuo jos pečių.

– Mano automobilį? Nori važiuoti mano automobiliu?

Kesė beveik girdėjo jo vidinę kovą. Niekam iš jos pažįstamų didmiestyje nereikėjo ar niekas nenorėjo automobilio, juolab nebuvo kur jo statyti, tačiau Endrius Konektikute turėjo namą su arklide ir garažu.

Jo pečiai nusviro.

– Ar negalėtum išsinuomoti?

Ji suprato, kad jis visai nejuokauja.

Giliai įkvėpė svarstydama, ar jis kaip žmoną ir ją saugos taip pat, kaip savo automobilį.

– Noriu ko nors saugaus, patikimo ir greito. Juk žinai, kad juo gerai rūpinsiuosi, – ir stengdamasi pridėti žaismingumo pridūrė: – Ir jis *yra* apdraustas, tiesa?

– Labai juokinga, Kasandra. O kas, jei suges? Kažin ar norėčiau, kad po kapotu krapštytųsi koks raudonsprandis mulkis.

Įsisprendusi rankomis į klubus Kesė susivokė mėgdžiojanti tetą Liusindą. Mikliai jas nuleido.

– Endriau, jeigu jie kalba tarmiškai, tai dar nėra neišmanėliai. Dauguma berniukų, su kuriais užaugau, galėtų surinkti tavo automobilį iš metalo laužo ir jis veiktų geriau nei dabar, – prikando lūpą stebėdamasi, kodėl puolė ginti pietiečių. Lyg ir nebebuvo viena iš jų. Atsikratė tarmiškumo kartu su ilgais plaukais ir kepinto maisto pomėgiu, nors vis dar negalėjo prisiversti po darbo dienos ar prieš Velykas avėti baltų pusbačių.

Endrius atsiduso.

– Gerai. Gali pasiskolinti mano automobilį. Bet turi pažadėti, kad juo pasirūpinsi ir bent kartą nuvažiuosi.

Kesė prisitraukė jį arčiau ir pabučiavo.

– Ačiū. Pažadu, kad juo rūpinsiuosi.

Po kelių valandų, vos diena brėkstant, jiedu išoko į pirmąjį traukinį į Konektikuto Grinvičą ir iš garažo išsivarė automobilį. Įkėlęs jos lagaminą į nedidelę kompaktiško mersedeso bagažinę, Endrius sugaišo net dvidešimt minučių, vardydamas dalykus, kuriuos ji galėjo ar negalėjo daryti su automobiliu.

Kai nebeliko ko pridurti, jis apkabino ją ir aistringai pabučiavo, ir rankomis, kaip įpratęs, švelniai nuslydo jai per nugarą, žinodamas, kad jai tai patinka.

– Aš tavęs pasiilgsiu, – sumurmėjo jai į kaklą. – Ir tikiuosi, kad tavo tėvui viskas bus gerai. – Paskambink man papasakoti, kaip sekasi.

– Ačiū, paskambinsiu, – ji pakštelėjo jam į lūpas. – Aš irgi tavęs pasiilgsiu, – tarė ji ir atšlijusi atsisėdo ant priekinės sėdynės.

Užtrenkusi dureles užvedė variklį ir patenkinta jam nusišypsojo. Negalėjo atsikratyti nuojautos, kad šis išsiskyrimas kažkodėl bus ilgalaikis. Nurijusi didelį gumulą gerklėje šūktelėjo:

– Paskambinsiu, – ir išvažiavo.

Žvilgtelėjusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, Kesė pamatė Endrių tebestypsantį automobilių stovėjimo aikštelėje ir įdėmiai stebintį, kol ji pasuko už kampo ir pametė jį iš akių.

2 skyrius

Kai Kesė išvyko, buvo beveik devinta valanda ryto, tad birželio pabaigos saulė dar nebuvo tokia šilta, kad nudžiovintų rasotą nepriekaištingų kiemų, pro kuriuos važiavo, žolę. Jei skrietų greitai, Voltoną pasiektų apie vidurnaktį. Kryptį ji žinojo atmintinai. Vos persikrausčiusi į Niujorką, kai pažįstamų dalykų trauka buvo beveik neatsispiriama, sustojusi prie Amerikos automobilių asociacijos biuro, ji įsigijo kelionių žemėlapi „TripTik“. Dabar puslapiai jau buvo nusidėvėję ir susiglamžę, plastikinės spiralės skylutės vietomis įplyšusios. Ir nors automobilyje buvo GPS imtuvas, ant keleivio sėdynės gulėjo ir žemėlapis, kad ir neatverstas, jei kartais pasiklystų.

Įkišusi kompaktinę plokštelę į grotuvą ir garsiai dainuodama, ji stengėsi neprisileisti artyn minčių. Visai netrukus jai teks su jomis susidoroti. Mažas raudonas automobiliukas skraidino ją pirmiausia per Naująjį Džersį, Pensilvaniją, tada, kirtęs Meisono-Diksono liniją, į Virdžiniją. Saulei slepiantis už rausvų debesų, ji skriejo per Šiaurės Karoliną, toli horizonte ryškėjant Mėlynojo kalnagūbrio kontūrams. Kuo toliau į pietus, tuo labiau šilo ir kilo drėgmė, bet ji kažkodėl nenorėjo atsidaryti langų, tad įsijungė oro kondicionierių. Oda jusdama drėgmę ir klausydamasi vasaros vabzdžių čirpimo, artėjo prie namų greičiau nei vedė po

ratais besidriekiantis kelias. Galvojo apie tėvą, bet stengėsi nepri-sileisti jokių kitokių minčių: nei apie susitikimą su seserimi, nei apie Džo. Užuoat galvojusi apie tai, nenuleido akių nuo priešais nesibaigiančio asfalto ir punktyrinės linijos, vedančių namo it geltonų plytų kelias.

Sutemus Kesė kirto Pietų Karolinos šiaurės vakarų kampa ir įvažiavo į Džordžiją. Gal kalta buvo vaizduotė, bet jai pasirodė, kad oras pakito. Tarsi aplink pasklidusios raudonos dulkės būtų jį kiek pakeitusios, todėl jis skyrėsi nuo įprastesnio kitų valstijų oro. Ji beveik galėjo užuosti kaičiąją kinrožę ir jazminą, išsike-rojusius prie užpakalinės tėvo namo verandos, o troškimas būti ten, pamatyti tėvą ją taip užvaldė, kad ji dar stipriau spustelėjo greičio pedalą.

Vos pravažiavus visus pasitinkančią Voltono iškabą KUR KIEKVIENAS YRA KAŽKAS, prietaisų skydelyje sumirksėjo degalų kiekio lemputė, o tada užsidegė ryškiai raudonai. Endrius jai tikrai sakė, kiek degalų dar lieka bake, kai jis ištuštėja, bet ji pamiršo. Kitų automobilių kelyje nebuvo matyti, tik jos ir juo-da tuščio greitkelio atkarpa. Ji pastebėjo šviečiant nedidelį ženklą su užrašu „Degalai – visą parą“, pagal nuorodas iš magistralinio greitkelio leidosi į kelią, vedantį per Džordžijos Voltono smulkaus verslo rajoną. Kelias jai atrodė pažįstamas, bet ne nuorodos. Vis-kas buvo pasikeitę. Atpažinusi vietą, kur kadaise buvo „Virgil’s“ gazuoto vandens parduotuvė ir kino teatras po atviru dangumi, ji smarkiai sumirksėjo. Dabar čia žemuose kvadratinuose pasta-tuose buvo įsikūręs kilimų sandėlis ir greitojo maisto užkandinė.

Švietė tik gatvės žibintai, visas versloves vėlyvą metą gaubė tamsa. Mirkčiojanti iškaba nukreipė ją gatve link degalinės, ir ji sustojusi šyptelėjo, priešais save išvydusi neonines raides: MASA-LAS. DEGALAI. KAPUČINAS. Užrašas apie kapučiną buvo nau-jas, tačiau pačią degalinę Kesė gerai pažinojo. Mokykliniais metais

čia nuolat sukiotasi, nes ji priklausė berniuko, su kuriuo kartu mokėsi, tėvui. Bendramokslio vardo ji neprisiminė, bet neužmiršo, kaip jis slampinėdavo aplink jų grupelę tarytum šildydamasis Harietos švytėjimo šviesoje, bet bijodamas pernelyg priartėti.

Kesė patraukė už bakelio svirties ir iššoko iš automobilio, nekantraudama įsipilti degalų ir tęsti kelionę. Jau buvo taip arti. Ant kolonėlės lipnia juosta buvo priklijuotas raštelis: „Sutemus pirmiausia prašome viduje susimokėti“. Ji atidarė automobilio dureles, ištraukė raktelius ir pasiėmė rankinę, tada jas užrakino, tyliai pyptelėjusi pulteliu. Prisimerkusi blankiai gelsvų lauko žibintų šviesoje, pažvelgė pro didžiulį veidrodinį langą ir duris ir viduje už prekystalio išvydo stovint vyrą. Nužingsniavusi per automobilį stovėjimo aikštelę, įėjo vidun.

Per supleišėjusio linoleumo plyteles pro „Mėnulio pyragėlių“, mėtinių saldinių bei kramtomojo tabako lentynas priėjusi prie vyriškio padavė „American Express“ kortelę.

– Norėčiau pripildyti baką aukščiausios kokybės degalų ir prašyčiau puodelį kapučino.

Iš susiraukšlėjusio veido, gaubiamo purių žilų plaukų ir barzdos, į ją įsmigo tamsiai mėlynos akys. Veidas pasirodė lyg ir pažįstamas, tačiau ji mieliau norėjo likti neatpažinta. Į miestelį parkako pamatyti tėvo, o ne vaidinti nepatogų sugrižimą namo, neabejotinai sukelsiantį nepageidaujamus prisiminimus.

Jis nusišypsojo ir grąžino jai kortelę.

– Atleiskite, poncia. Negaliu priimti „American Express“.

Kesė susiraukė. Reikėjo pakeliui stabtelėti prie bankomato ir pasiimti daugiau grynųjų, bet ji nenorėjo užtrukti ilgiau nei jau užtruko.

– O. Tai gal priimsite čekį?

– Žinoma. Tik parodykite man vairuotojo pažymėjimą.

Už nugaros slystelėjo kėdė, ir grįžtelėjusi Kesė išvydo nuo jos

besirangantį aukštą vyriškį. Mūvintį džinsus, avintį kaubojiškus batus, atraitotomis susagstomų marškinių rankovėmis, įdeguisiais dilbiais.

– Aš pripilsiu jums baką, ponias.

Kesė delsė abejodama, ar Endrius pritartų tokio žmogaus sukiojimuisi šalia mercedeso.

– Viskas gerai. Aš galiu pati.

Į ją žvelgė mėlynos akys, ir ji suprato, kad jos tokios pat tamsios, kaip ir senyvo vyro. Jaunesnysis žvilgtelėjo į tėvą, ir jo lūpas sušildė šypsena. Jai susidarė išpūdis, kad iš jos juokiasi.

– Siurblio žarna gana kieta, todėl reikia tvirto gniaužto ją nulaikyti, – jis atsirėmė alkūne į prekystalį. – Be to, nekaip jausiuosi sėdėdamas čia ir versdamas damą piltis degalus. Nesijaudinkit, arbatpinigių nereikės.

Ji prisimerkė, stengdamasi nekreipti dėmesio į dailias raukšles aplink besišypsančias lūpas. Jokių būdu negeidė stypsoti lauke ir leistis gyvai ėdamai uodų, kol pils degalus. Jei tik tikrai to nori, mielai prašom.

– Gerai, tik pirma turiu atrakinti degalų baką.

Jis įkandin nusekė į lauką, o ji iš visos širdies troško, kad užuot traukusi iš spintos trumpą sijonėlį, būtų apsimovusi džinsus. Jis apėjo automobilį prie siurblio, o ji atrakino baką. – Jam reikia aukščiausios kokybės.

– Supratau, – atsakė jis šypsodamasis, ir ji pamanė, ar nederėtų pastovėti ir įsitikinti, kad jis žino, kas yra aukščiausios kokybės degalai. Bet vyras tik pažvelgė į ją, ir ji tuoj pajuto, kad jis suprato, ką ji galvoja.

Apsisukusi grįžti vidun per petį šūktelejo:

– Ačiū, – žodis atrodė neįprastas, bet kažkaip reikalingas. Žengdama pro duris ji nelaukė, kol jis atsakys.

Pažvelgusi į vyresnį vyrą ji paklausė:

– Gal pasakytumėte, kur kavos aparatas?

Žilaplaukis suniurzgė, bet atsistojęs išėjo iš už prekystalio.

– Prakeiktas marmalas štai ten. Mažai iš jo naudos, bet tai mano sūnaus mintis. Išvažiuoja į koledžą ir grįžta su visokiomis beprotiškomis idėjomis. Tai dabar kasdien valau ir pildau šį aparatą. – Jis pasitaisė kombinezoną ant smarkiai papildėjusio juosmens ir nupėdino į parduotuvės galą. – Niekam nesakykite, bet jis ir mane privertė jį gerti. Padedą man neužsnūsti, kai neateina naktinė pamaina ir man tenka dirbti. Aišku, kad būtų gardžiau, įsipilu šlakelį škotiško viskio, – mirktelėjęs parodė vienkartinį puodelių stirtą.

Kesė pro didžiulį langą pažvelgė į jaunesnį vyrą. Jis stovėjo prie automobilio ir laukė, kol degalai baigs siurbtis, mėtydamas ir ore gaudydamas monetą. Jo smėlio spalvos plaukai buvo kiek ilgesni nei jai įprasta, siekė apykaklę, tačiau jam tiko. Jis tarsi priminė itališką sportinį automobilį: gražus pažiūrėti, bet po kapotu ne kažin kas. Jai parūpo, ko jis mokėsi koledže. Tikriausiai kūno kultūros.

Jų akys pro langą susitiko. *Prakeikimas*. Ji spoksojo. Skubiai gurkštelėjo iš garuojančio kapučino puodelio ir kaipmat nusiplikė lūpą ir liežuvį.

– Velniai rautų!

Senyvas vyras ją nužvelgė.

– Atsargiai – karšta.

– Aha. Pastebėjau, – išsitraukė iš rankinės čekių knygelę. – Kiek aš jums skolinga?

Jis nuleido akinius ant nosies ir išžiūrėjo į mažą monitorių.

– Trisdešimt devynis ir septyniasdešimt penkis.

Dzingtelėjo durų varpelis, ir Kesė suprato, kad grįžo jaunesnysis vyriškis, bet neatsigrėžė. Pastatė puodelį ant prekystalio ir išrašiusi pastūmė čekį.

Senyvas vyras atidžiai jį peržvelgė, o paskui gražino jai.

– Atsiprašau, poniam. Negaliu imti kitos valstijos čekio, o šis rodo, kad esate iš Niujorko.

Ji sulaukė susierzinimo atodūsi.

– Nuostabu. Ar netoliese yra bankomatas?

Vyras dirstelėjo į ją bereikšmiu žvilgsniu, tada padavė čekį sūnui. Šiam pasilenkus jo paimti, ji pastebėjo jo plaštakas, ilgas ir liaunas, o po lygia oda judančius krumplius. Ir panagėse nebuvo automobilių tepalų.

Jis pakėlė į ją iš džiaugsmo nušvitusias akis.

– Mes galime iš jos priimti čekį, tėti. Aš ją pažįstu.

– O, tikrai? – Kesė atsispyrė impulsui įsispręsti rankomis į klubus.

– Tu gi Kesė Medison. Mes kartu mokėmės vidurinėje mokykloje ir dvimečiame koledže.

Ji atidžiai į jį išžiūrėjo, o galvoje įsijungė pavojaus signalas. Ranka instinktyviai pakilo prie karulių ant kaklo.

– Buvau su tavimi mūsų koledžo antrakursių rudens šokių vakarą, kai sužinojai, kad Džo pabėgo su Harieta. Laikiau tavo galvą virš krūmų, kai vėmei.

Kesė pasijuto, tarsi iš burnos sklįstų bliūkstančios padangos švilpimas, ir užsičiaupė. Turėjo susivokti, vos senolis ištarė žodį „sūnus“, tačiau pernelyg rūpinosi, kaip kuo greičiau iš ten dingti. Prisiminė dvidešimtmetį su petnešomis ir storais akiniais, kurie didino jo akis taip, kad jos, regis, užėmė didžiąją veido dalį. Semas Parkeris – trečias žmogus žemėje, kurio ji niekada nenorėjo matyti.

– Tu... pasikeitei, – vieninteliai žodžiai, kuriuos ji teišvebleno. Jo akys nušvito.

– Kaip ir tu.

– Stebiuosi, kad prisimeni.

Jis puse burnos atsakė:

– Tokių dalykų neužmirši.

Ji ėmė raustis rankinėje raktelių, mėgindama slėpti veidą užliejusį raudonį.

– Nagi, dabar turi mano leidimą pamiršti.

Ką ji ir stengėsi padaryti daug metų. Tačiau prisiminimai, kaip vilkėdama purpurinę taftos suknelę ir mūvėdama Džo dovanotą pasižadėjimo žiedą, laukia jo priekinėje savo tėčio namo verandoje, jos atminties linkiuose buvo įrašyti neištrinamu rašalu. Ji tebematė Semo veidą, kai jis užlipo verandos laipteliais ir padavė jai Džo ir Harietos raštelį. Ją supykino vos pamačius jūdvių vardus, iškeverzotus laiškelių apačioje.

Ponas Parkeris priėjo iš už prekystalio.

– Spėju, atvykai pamatyti tėtį. Man labai gaila, kad teisėjui taip prastai. Bet tave išvydęs jis iškart pasitaisys.

Jo žvilgsnis ir nuoširdi užuojauta sušildė. Ji kažkodėl susigraudino, bet greitai sumirksėjusi sulaikė ašaras.

– Ačiū, – gurktelėjo. – Turiu važiuoti. Jie manęs laukia.

Semas tyliai prabilo:

– Negali – yra pavarų dėžės skysčio nuotėkis. Ar nejautei, kad variklis truputį dreba?

Ji bukai į jį įsispoksojo.

– Nepasakyčiau.

– Ką gi, mes neturime tinkamos rūšies, bet tau ją gausime. Tik ne šį vakarą. Tėtis tuo rytoj pasirūpins. O dabar aš tave parvešiu namo.

Ji norėjo atsisakyti, nes kaskart pažvelgusi į jį patirdavo didžiausią pažeminimą gyvenime. Tačiau nusileido supratusi, kad jos galimybės yra ribotos.

– Gerai.

Tik jis nepajudėjo, regis, tikėdamasis, kad ji dar ką pasakys.

– Ačiū, – pridūrė ji. – Bet namai nebe mano. Aš čia tik paviešėti.

Metęs kreivą žvilgsnį Semas, prieš išeidamas laukan, atidarė jai duris, ir ji nusekė paskui jį prie pikapo pailginta kabina.

Jis perkėlė jos lagaminą į pikapą, o paskui atidarė keleivio dureles, kad ji galėtų įlipti. Kesė pažvelgė į aukštą laiptelį ir sunerimo, kaip įsiropš su trumpu sijonu.

Semas nusigręžė, o ji, pasikėlusį sijoną iki klubų, įlipo ir pasitaisė jį sėsdamasi ant sėdynės. Pikapas pasirodė esąs naujas, o odos aromatas viduje dar stiprus.

Užtrenkęs jos dureles, Semas priėjo prie vairuotojo pusės, bet pravėręs dureles stabtelėjo, nes mobilusis telefonas pyptelėjo atėjus žinutei. Jis pažvelgė į ekraną ir suraukė antakius.

– Atrodo, vis tiek judėsiu tavo kryptimi.

Semas lengvai įčiuožė ant ištisinės pikapo sėdynės. Kesė beveik tikėjosi ant užpakalinio lango rasti ginklo laikiklį ar Konfederacijos vėliavą ir kone nusivylė pamačiusi tuščią langą, o ant užpakalinės sėdynės tik juodą krepšį.

Jis užvedė pikapą ir išvairavo į kelią.

– Seniai čia buvai, Kese.

Nusigręžusi nuo jo ji žiūrėjo pro šoninį langą.

– Žmonės dabar mane vadina Kasandra, ir taip, seniai.

Regis, jis nusiteikė nepaisyti jos kūno kalbos ir tuštumą užpildė klausimais.

– Girdėjau, Niujorke susikūrei gana garsų vardą. Tavo tėtis tikrai tavimi didžiuojasi. Šiomis dienomis tik ir kalba apie savo mergaites ir anūkus.

Kesė tik linktelėjo.

Akimirką jis tylėjo.

– Aš tik niekada nemaniau, kad esi iš tų, kurie nuo visko bėga.

Mikliai pasukusi galvą, ji išmeigė į jį akis, neabejodama, kad įžiūri šypsenos pėdsakus lūpose.

– Tik neimk ant manęs širsti. Aš tiktai konstatuoju faktą. Niekada nesitikėjau išvysti, kad Kesė Medison leisis įveikiama aplinkybių.

Kesė atsisėdo tiesiai ant sėdynės.

– Aš ir nesileidau. Visada žinojau, kad šis miestelis ne man. Regis, tiesiog atėjo metas apsispręsti, ir viskas. Visada planavau išvykti.

– Ir niekada negrįžti – net per šventes? Ar tau kada šovė į galvą, kad čia yra žmonių, kurie tave myli ir tavęs pasiilgo?

Pasisukusi ji dirstelėjo į jo griežtą profilį, apšviečiamą pravažiuojamų gatvės žibintų šviesų. Jis tikrai pasikeitė nuo tada, kai paskutinįkart jį matė – ir vien į gera. Tai, kad jis apskritai galvojo apie jos dingimą, ją nustebino. Išvykus per tuos penkiolika metų jai nė minties neliko apie Semą Parkerį.

Pasimuisčiusi ant sėdynės ji nususuko.

– Kiekvienais metais su tėčiu susitikdavau Atlantoje, ir mudu pasistengdavome už viską atsigriebti. To pakanka, – sukryžiausi rankas ant krūtinės pridūrė: – Norėčiau dabar apie tai nekalbėti.

Pasilenkęs jis įjungė vietinę radijo stotį, per ją vyras dainavo apie savo šunį Džeiką. Kesė sugriežė dantimis, svajodama apie raminamas Naujojo Amžiaus melodijas, kurias Endrius jų aparatamente mėgsta leisti per „Bose“ kolonėles.

– Spėju, kad mažai kalbėti irgi išmokai šiaurėje.

– Ką tu nori pasakyti „irgi“?

Gūžtelėjęs pečiais užklė ranką ant ištisinės sėdynės atlošo.

– Na, neatmenu, kad anksčiau būtum tokia pasipūtėlė. Tačiau puikiai prisimenu, kaip pykdavai ko nors išsigandusi.

Ji pervėrė jį akimis. Tada nieko nesakiusi pasuko radijo garso reguliavimo rankenėlę tiek, kad jo negirdėtų. Ją ir taip kamavo kaltė, o Semas privertė pasijusti dar blogiau.

Radijui riaumojant jie įvažiavo į magistralinį greitkelį ir išsuko kitame išvažiavime. Kaip tik tada ji susivokė kalenanti dantimis, nors naktis buvo šilta, netgi maloni. Po dešimties minučių jie pralėkė pro Voltono pirmąją jungtinę metodistų bažnyčią kai-rėje su lauke šviečiančia iškaba, skelbiančia pastoriaus Bislio ži-nutę: REIKIA KITOKIO POŽIŪRIO? SUSTIPRINK ČIA SAVO TIKĖJIMĄ. Ji prisiminė, kad pastorius Bislis kiekvieną savaitę išskeldavo naują iškabą, ir susidomėjo, ar ir dabar elgiasi taip pat.

Semas stabtelėjo tuščioje sankryžoje, kur už dviejų kvartalų buvo matyti vidurinės mokyklos kampas. Paskui pasuko dešinėn į Sodų gatvę ir pravažiavo pro pažįstamus Ledžių, Pričardų ir senyvos ponios Haris namus. Tada vėl dešinėn į Medisono skers-gatvį su šimtamečių ąžuolų sunerta skraiste virš gatvės. Važiuo-jant vis tolyn, namai stovėjo rečiau ir toliau vienas nuo kito, kol gatvė baigėsi ilgu įvažiuojamuou keliuku. Pasukusi galvą, Kesė nužvelgė abipus tėvo valdos stovinčius parduodamus namus. Se-mas išjungė radiją, ir aplinkui sugaudė nakties garsai.

Jie lėtai dardėjo žvyruotu keliuku, apšviestu vien mėnesienos, kuri skverbėsi pro ąžuolų alėją ir, nugvelbusi iš kraštovaizdžio spalvas, raudoną jos skliautą pavertė pilku.

Priešais dunksojo didžiulis baltas namas, reginys guodė Kesę lyg motinos rankos, ir seni prisiminimai vėl užklupo. Ji pajuto švelnų prisilietimą prie dilbio.

– Ar gerai jautiesi?

Ji linktelėjo, staiga nebesikliaudama savo balsu.

Semas pastatė pikapą ant žiedinio keliuko, paskui persisvė-ręs nuo užpakalinės sėdynės pasiėmė juodą krepšį. Išlipęs apėjo pikapą iš kitos pusės, Kesei mėginant išsiropšti. Tačiau trumpas sijonas jos pastangas pavertė niekais, ir ji būtų išvirtusi pro du-reles, jei ne Semo laiku ištiesta ranka. Palaikė jos plaštaką vos akimirka, bet jo delnas buvo stebėtinai švelnus ir šiltas.

– Juk žinai, viskas bus gerai, – patikino švelniai, o jo pietietiška tartis jos ausims nuskambėjo raminausiai.

Kesė ištraukė ranką.

– Žinau. Man tereikia šiek tiek apsiprasti. Susitvarkysiu, – ji ūmiai užsičiaupė, gūždamasi nuo savo virpančio balso. Kilstelėjusi ranką prie kaklo, pirštais tvirtai sugniaužė vėrinio karulius.

Semas stebėjo jos ranką santūriai šypsodamasis, bet nieko nepasakė.

Juodu užlipo verandos laipteliais, įrengtais per vidurį tarp dviejų iš šešto kaneliūrinių kolonų. Kesė stabtelėjo, jos pasitikėjimas subliuško. Semas žengė pirmas ir uždėjo ranką ant tinklinių durų rankenos burbulo.

– Ar nederėtų pirmiau pasibelsti? – tarstelėjo ji, mėgindama laimėti laiko.

Truktelėjęs jis atvėrė duris, paskleisdamas aštirus baldų lako ir senos medienos aromatus.

– Paprastai nesibeldžiu. Be to, jie manęs laukia.

Ji metė į jį ironišką žvilgsnį.

– Ką?

Nė nespėjus Semui atsakyti, pasigirdo medinėmis grindimis atbėgančių pėdučių tapsėjimas, o vaikų krykštavimas pasiekė juos anksčiau, nei pasirodė patys mažieji.

Maždaug penkerių metų berniukas, palenkęs galvą lyg nartus buliukas, puolė ant Semo.

– Daktaras Parkeris! – sušuko jis, o Semas iškėlė mažylį aukštai virš galvos.

– Daktaras?.. – Kesė nutilo, nes vėl pasigirdęs pėdučių tapsėjimas paskatino atsigręžti. Raudonplaukė mergytė su kasytėmis galvotrūkčiais kūrė prie jos išskėtusi rankas, iš visų jėgų šaukdama „teta Kesė“, todėl ji irgi greitai ištiesė rankas, kad sugautų mažylę.

Kesė, negrabiai apglėbusi mergytę, kurios dar nebuvo mačiusi, sustojo prieškambaryje, daugiau nei dešimtmetį gyvavusiame vien jos sapnuose. Pastebėjo, kaip laiptų viršuje pasirodė liauna moteris ir atidundėjo mediniais laiptais, taigi dar vienas pažįstamas garsas suvirpino Kesės atminties stygas.

Moteris sustojo priešais ir džiugiai nusišypsojo plačia šypsena, kuri Kesei visada priminė jų motiną. Ji kvepėjo rožėmis, talko milteliais, kūdikio atpiltu maisteliu, ir Kesė, žvelgdama į šią subrendusią, jai žinomą, bet nepažįstamą moterį, akimirką sutriko.

Harietos šypsena nesuvirpėjo.

– Kese, sveika sugrįžusi namo.

Gal žmogui skirta mylėti tik kartą. Jei progą praleidi – viskas. Kitos nebegausi. Gali sukiotis aplinkui laukdamas, kada toji tavo meilė atsilaisvins, ir tikėtis, kad atsiliepdama vėl tave pamils, bet tai būtų tik atsitiktinumas.

Marchet Butler nuotr.

Karen White (Karen Vait, g. 1964) – amerikietė *New York Times* bestselerių autorė, parašiusi daugiau kaip dvidešimt penkis romanus. Dešimtį jų, išverstų į lietuvių kalbą, skaitytojai jau atrado ir pamėgo, ypač atkreipė dėmesį į naujo ciklo „Trado gatvė“ romanus. „Sugrįžimas namo“ – vienuolikta autorės knyga lietuvių kalba. Tai „Paskutinės nakties Londone“ priešistorė ir pasakojimas apie dvi atitulusias seseris.

Būdama dvidešimties Kesė Medison iš gimtojo Džordžijos miesto Voltono išvyksta į Niujorką, stropiai dirbdama susikuria puikią karjerą ir iš naujo atranda save. Tačiau po penkiolikos metų vieną naktį telefono skambutis primena viską, ką taip uoliai stengėsi pamiršti. Ji grįžta į mieguistą Džordžiją pabūti su mirštančiu tėvu, vis dėlto labiau nei tėvo netekties bijo susitikimo su seserimi, kadaise ištekėjusia už Kesės vaikino. Jauna moteris tvirtai pasiryžusi grįžti į Niujorką, bet po tėvo mirties paveldi vaikystės namus, dukterėčias ir sūnėnus pamilsta labiau nei įsivaizdavo, o Voltone pasijunta esanti kaip namie.

Tačiau vėl viskas virsta aukštytyn kojomis. Grumdamosi su užmiršto draugo sužadintais jausmais ir netikėta grėsme šeimai, kurią kadaise paliko, ji palengva suvokia, kad norėdama gyventi toliau nebeturi bėgti nuo savęs. Jausmingas, bet šmaikštus ir kiek padykęs romanas apie namų trauką, apie šeimos ir artimųjų galią, apie tai, kad prisiminimai gali atvesti prie nuostabiausių atradimų, ir apie meilę, kuri nėra tik atsitiktinumas.

Svaiginančia siužeto karusele K. White skatina versti puslapius taip greitai, kad knygą galima (ir reikėtų) perskaityti per dieną, stabtelint tik atsigerti šaltos saldžiosios arbatos. – Oprah.com

ISBN 978-609-466-712-1

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt